

מסורת הש"ס

(א) לפי כוונתו... (ב) וכוונתו... (ג) וכוונתו... (ד) וכוונתו... (ה) וכוונתו... (ו) וכוונתו... (ז) וכוונתו... (ח) וכוונתו... (ט) וכוונתו... (י) וכוונתו... (יא) וכוונתו... (יב) וכוונתו... (יג) וכוונתו... (יד) וכוונתו... (טו) וכוונתו... (טז) וכוונתו... (יז) וכוונתו... (יח) וכוונתו... (יט) וכוונתו... (כ) וכוונתו... (כא) וכוונתו... (כב) וכוונתו... (כג) וכוונתו... (כד) וכוונתו... (כה) וכוונתו... (כו) וכוונתו... (כז) וכוונתו... (כח) וכוונתו... (כט) וכוונתו... (ל) וכוונתו...

האיש מקדש פרק שני קידושין

נו.

עין משפט
נר מצוה

קטב א ב מ י פ ז ח ט י

מפטר עין ה"א

תוס' ר"י הוקן

יבב כגנן... הליקת יקח... מעות משלו... בירושלים וימר כל מקום... שהמעות ביד המוכר... הם מחוללים על אלו... אשה יודעת... מי קסבר... הואיל ואשה שיכח נמי... במעשר שני יודעת כל... הרגין... אבותיה והר... בהמה טמאה ראיה יודע... וכו'. כלומר כולוה שייכי... במעשר ויודעת כל בני... אדם יודעים כל הדינים... ארבעה חבא באשה... חברה... כלומר סתמא... ראשית ויש א"ג רשיכי... בעניינא לא בקיא בבולוה... דין דההוא עלמא... ומתני אריי באשה... עצמה מרס שראתה שוב... אינה יכולה לומר שאותו... דם הוא מסכה שיש... לה במקור כמו שבארנו... פרק חניוקתא ומבא חזין... בהיא דבבאי דשייכי... הדא דינא איה להו עם... שאר איש דלא גמירי... דהא דשאנה וטהרה דינא... שיה עם סתם מוכר שמכר... לו בהמה טמאה, והכי... מיסע דהך שיטה, ומסוס... הכי אצטריך לאוקומי... באשה חברה... (וכי הנהג)... דהיי אמינו גבי לוקח... בהמה טמאה מוכר... ברייתא, שבת, המוכר... שהדמים בידו.

ואם לקח בשוגג יחזור דמים לבקומם. פי' כגונג' דכופין המוכר להחזיר הדמים דמקח טעות הוא דאם היה יודע שמעות מעשר הן לא היה לוקחה דערימה ליה מילתא להוליכה לירושלים והמעות הוא ניחא ליה לאמטויניהו וא"ת מה קנס הוא למוכר כהך

אלהה ריח הוא לו שפטר לעלות לירושלים כי המעות של מעשר שני אינו בידו כיון דאמרינן יחזור למקומם וי"ל דודאי קנס הוא לו מה שאנו אומרים יחזור דמים למקומם דנלא חזרת המקח יכולים לפעורו מלהעלות המעות לירושלים שהיית מוצרים להלך קדושת מעות המעשר שני המוכר מאחר שהמוכר לפניו והיה הלוקח מענין לירושלים והיית דפריך ליקנסיה ללוקח שאכל כנגדן צירושלים וחלל עליהם קדושת מעות המעשר שני המוכר:

במזיד תעלה ותאכל במקום אמר רבי יהודה במה דברים אמורים במתכוין ולקח תחילה לשם שלמים אבל במתכוין להוציא מעות מעשר שני לחולין בין שוגג בין מוזד יחזור דמים למקומם והאנן תנן ר' יהודה אומר במזיד קידש אמר רבי אלעזר אשה יודעת שאין מעות מעשר שני מתחללין על ידה ועולה ואוכלתו בירושלים מתקוף לה ר' ירמיה והרי בהמה טמאה עברים וקרקעות דארם יודע שאין מעות מעשר שני מתחללין עליהן וזתנן א"יין לוקחים בהמה טמאה עברים וקרקעות במעות מעשר שני וי"א פ' בירושלים ואם לקח יאכל כנגדן אלא הכא אשה חברה עסקין רידעה אמר מר אם לקח יאכל כנגדן ואו אבא יחזור דמיו למקומם כי התם אמר שמואל כשברח

כשוגג. שלא ידע שכן מעות מעשר שני יחזור דמים למקומם כופין המוכר להחזיר הדמים דמקח טעות הוא שאילו ידע שכן מעות מעשר שני היה לוקחה דערימה ליה מילתא להוליכה לירושלים ובמעות הוא ניחא ליה לאמטויניהו: במקום. בירושלים דכתיב (דברים יג) אל המקום אשר יצמר וגו': ד"א.

אמזיד קאי: לשם שלמים. שק דרך כל בהמות ענקות ככסף מעשר ליקרב שלמים כדלפינן לה במנחות (דף פב.) שם שם חזנתה שלמים ואכלת שם ונמעשר כתיב ואכלת שם: לחולין. שלקחה לאוכלה חזק למקום: בין שוגג. לאו אמטוינן להויה לחולין קאי דא"כ לאו שוגג הוא והאי ממכרין דקמי אמזיד קאי והכי קאמר אבל לקחה לשם חולין מוזד ידידה ממכרין להויה מעשר לחולין הוא בין שוגג בין מוזד יחזור דמים למקומם שוגג משום דמקח טעות הוא ומוזד דקנסי' ליה למוכר כדאמר לקמן ל' דלאו עכבא גנב אלא מורא גנב: במזיד קידש. דכיון דליכא טעות משום קנסא לא אמרי רבנן דליביטול: אמר ר' אלעזר. מנמיחין ליכא למיקנסיה כלל דלשה יודעת כו' ולא נתיבא להויה לחולין אבל מוכר זה יודע שהמעות מתחללות על הבהמה וחולין הן בידו ועבר על לפני עור לא תתן מכשול ויקרא (טו) יודעת שהלוקח ממכרין להויה מעות מעשר שני ויאמר כל מקום שהמעות יתן מוכר יהו מחוללות על אלו ועלם ויאכלם בירושלים: אלא מפני

הנהגות הב"ח (א) תוס' ד"ה מחוקף וכו' ראה לערך דהפלות וכו': (ב) בא"ד על משנת הל"ה ורשני כל המחלוקת אלא מה שהיה חלול להקדש ופי' ר"ב"א ז"ל:

הנהגות הגר"א (א) נ"ב וס'א יחזור דמיו לבקומם. גי' פ' דאם כהנהגת טמאה בין שוגג כו' כמ"ס תוס' ד"ה במזיד כסס התוספתא:

מוקף רש"י במזיד. משתוין לחללן קידש. אם קידש בו אם האשה מקדשת. בכונתו וכו'. ומפטר מתוך הידוע הוא וכו"ל וכו'.

מוקף תוספות א וכו' שפירש ר' יהודה שלקחן מחילה לשם שלמים דאז לא נזרז בויעבר שטא יגדל וכו'. תוס' הראשון ב אצי"ג דצונית פליגי התם ק"ל כו' יוחנן דרית ליה בעונית. תוס' הראשון.

הנהמה בעלת מוס והא דנקט לעיל מתחללין במלמיה דר"מ דמעט דיעבד משום רבותא דרננן נקטה לאשמועינן דאפי' דיעבד אין מתחללין ואומר ר"י דאמרי וכן מתחלל הכא על בהמה דמיירי בתמימה דחויא לשלמים ויביא אותה לירושלים ויאכלה במזיד דלמיה ויחם מיירי בעצלת מוס דלא חויא לשלמים ולכן אין מתחלל דיעבד גזירה שמה יגדל עדרים עדרים והכי נמי אימא בתוספתא דמעשר שני' כהך גרייתא דקמיא דמלמיה דרבי יהודה אם היתה בעלת מוס או שהיו פירותיו טמאין בין בשוגג בין במזיד יחזור דמים למקומם ומההיא דהגזול קמא (כ"ק דף ט"ז:) דקאמר רבין בהמה וממני לה התם שמה אמאי כו' מאיר דאמר מותר לחלל

למתילה אי נמי כרננן ואפילו לכתילה ומשום תקנת מעות בבל בשוגג שני אחריו. פי' כגונג' דמקח טעות הוא דאם היה יודע שמעות מעשר שני יחזור דמים למקומם כופין המוכר להחזיר הדמים דמקח טעות הוא שאילו ידע שכן מעות מעשר שני היה לוקחה דערימה ליה מילתא להוליכה לירושלים ובמעות הוא ניחא ליה לאמטויניהו: במקום. בירושלים דכתיב (דברים יג) אל המקום אשר יצמר וגו': ד"א. אמזיד קאי: לשם שלמים. שק דרך כל בהמות ענקות ככסף מעשר ליקרב שלמים כדלפינן לה במנחות (דף פב.) שם שם חזנתה שלמים ואכלת שם ונמעשר כתיב ואכלת שם: לחולין. שלקחה לאוכלה חזק למקום: בין שוגג. לאו אמטוינן להויה לחולין קאי דא"כ לאו שוגג הוא והאי ממכרין דקמי אמזיד קאי והכי קאמר אבל לקחה לשם חולין מוזד ידידה ממכרין להויה מעשר לחולין הוא בין שוגג בין מוזד יחזור דמים למקומם שוגג משום דמקח טעות הוא ומוזד דקנסי' ליה למוכר כדאמר לקמן ל' דלאו עכבא גנב אלא מורא גנב: במזיד קידש. דכיון דליכא טעות משום קנסא לא אמרי רבנן דליביטול: אמר ר' אלעזר. מנמיחין ליכא למיקנסיה כלל דלשה יודעת כו' ולא נתיבא להויה לחולין אבל מוכר זה יודע שהמעות מתחללות על הבהמה וחולין הן בידו ועבר על לפני עור לא תתן מכשול ויקרא (טו) יודעת שהלוקח ממכרין להויה מעות מעשר שני ויאמר כל מקום שהמעות יתן מוכר יהו מחוללות על אלו ועלם ויאכלם בירושלים: אלא מפני

הנהגות הגר"א (א) נ"ב וס'א יחזור דמיו לבקומם. גי' פ' דאם כהנהגת טמאה בין שוגג כו' כמ"ס תוס' ד"ה במזיד כסס התוספתא:

מוקף רש"י במזיד. משתוין לחללן קידש. אם קידש בו אם האשה מקדשת. בכונתו וכו'. ומפטר מתוך הידוע הוא וכו"ל וכו'.

מוקף תוספות א וכו' שפירש ר' יהודה שלקחן מחילה לשם שלמים דאז לא נזרז בויעבר שטא יגדל וכו'. תוס' הראשון ב אצי"ג דצונית פליגי התם ק"ל כו' יוחנן דרית ליה בעונית. תוס' הראשון.